

[Ømann.]

ste, nemlig det beregningsskøn på 1½ milliard kr. i efterslæb, som vi senere fik i udvalget.

Vel, vi forhandlede dernæst sagen i udvalget, og så fik vi instruktionen til de lokale skattemyndigheder skærpet, så den passede bedre til lovens ord. Vi havde efter denne veludførte gerning ventet, at finansministeren ville gribe hårdt fat om denne nælde og ændre sin forudsætning om et efterslæb, hvoraf 600-700 mill. kr. skulle dækkes ved en højere procent, altså fremsætte et forslag om at nedsætte procenten fra de 95 og til måske omkring de 90. Men nej. Diskussionen med os i udvalget havde kun verbal effekt, nul virkning i kroner og øre.

I realiteten har vi fået afslag på at gøre noget ved dette spørgsmål. Det blev benægtet, at der var nogen som helst kontant virkning af den ændrede instruktion. Finansministeren benægtede muligheden af at anvende § 54 om en procentvis forhøjelse, hvis indkomstforskydningerne i almindelighed gav grundlag for det. Finansministeren benægtede muligheden af at forhøje tillægsskatten, som for øjeblikket er på 8 pct., og som for at virke motiverende vel nok skulle være noget højere, ikke mindst i betragtning af de renteforhøjelser, som regeringen har gennemført. Det var ikke længere muligt, underforstået teknisk muligt, at foretage sådanne lovændringer, uanset at man umiddelbart kan se, at disse procenter først skal bruges ved slutskattens inddrivelse, altså engang i efteråret 1970 og i begyndelsen af 1971.

Ja, så giver jeg ikke 5 flade ører for den enighed i udvalget, som hr. Haunstrup Clemmensen talte om, som skulle herske netop på dette punkt. Standpunktet skal altså være dette, at dette efterslæb er indbygget i kildeskatten, og det må lønmodtagerne, der bliver trukket prompte, så betale. Ikke engang på dette grundlag var der grundlag for en forhandling i udvalget, hvad man ellers skulle tro at flere af regeringspartierne havde en direkte interesse i. Dette er efter min formening ikke bare finanspolitik; det grænser til klassepolitik.

Når hr. Haunstrup Clemmensen taler om uvildige embedsmandsskøn i de oplæg, vi har fået, må jeg alligevel i sandhedens interesse tilføje, at samme embedsmand

gang på gang har sagt, at det er meget usikre skøn, så usikre, at der kunne være tale om skud i tågen. Men jeg forstår, at det nu skal være embedsmændenes skyld, at regeringen ikke var i stand til at rokke sig en tomme og nu skal udskrive skatten med disse alt for høje 95 pct. Den enkelte skal altså mærke, at det ikke er gratis at få kildeskat. Regeringens motiver til denne opkrævningssadisme er ikke lette at gennemskue. De konservative stemte da trods alt for kildeskatten og hævder at have vælgerinteresser blandt lønmodtagerne. Man kan ikke gribe så kraftigt ind i familiernes økonomi, uden at det har almene økonomiske virkninger, og hvor skal folk for øvrigt få pengene fra fra den 1. januar 1970? Det forekommer mig — det kan regeringen formodentlig ikke have tilsigtet — at vi her står over for den mest utvetydige opfordring til lønglidning og lønaktioner, vi nogen sinde har set, og dette på baggrund af en i forvejen mager overenskomst for mange fags vedkommende.

Men man kan også spørge: hænger regeringens økonomiske betragtninger overhovedet sammen? Det siges nemlig udtrykkeligt, at de beregninger, vi har fået, og som danner grundlaget for de horrible 95 pct., hviler på en forudsætning om en ledighed på 4 pct., vel at mærke på årsbasis. Det vil med andre ord sige noget nær fuld beskæftigelse i den bedste sæson. Samtidig sigter den økonomiske årsoversigt mod en eksportstigning på 15 pct. Altså alt i alt et billede af øget aktivitet. Ja men hvis det er det, man vil, hvorfor så dekretere en skattestramning, der sætter hjemmemarkedsafsætningen i stå, får hjulene til at stå stille? At man tilsigter en kraftig forbrugsdæmpning, fremgår af, at man skønner, at det samlede afgiftsprovenu kun vil stige med sølle 660 mill. kr. fra finansåret 1969-70 til 1970-71. Dette er et u hårt lavt beløb. Det er en konstrueret og unaturlig pessimisme.

Nu vel, regeringen kan jo mene, at der, uanset om man vil eller ej, kommer en meget kraftig højkonjunktur, at der skal skarp lud til skurvede hoveder, og at enorme ekspansive kræfter skal holdes i skak på et højt niveau, derfor denne gigantiske finanspolitiske stramning. Ja men så rokkes jo forudsætningerne for det hele, og tankebygningen ramler aldeles sammen, for så